

Люси Дилън

СТО ПАРЧЕНЦА ОТ МЕН

София, 2019

На Патриша Раутледж –
винаги си била вдъхновение,
днес повече от всякога

LUCY DILLON

A HUNDRED PIECES OF ME

© Havercroft Ltd, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2019

© Фиделия Косева, корица, 2019

ISBN 978-619-01-0414-8

ЛЮСИ ДИЛЪН

СТО
ПАРЧЕНЦА
ОТ МЕН

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо

„Сто парченца от мен“, Люси Дилън

Пролог

ПРЕДМЕТ: червен кашмирен шал

Лонгхамптън, юни 2008 г.

Джина увива новия си шал стегнато около китката, като бинт върху рана. Червения кашмирен шал, който си купи на връщане от работа преди два дни – с цвят на червило, на отровна ябълка и на опасност. Като за толкова скъпа вещ ѝ отне почти нула време, за да го купи. Беше ѝ студено, винаги си беше мечтала за красив, голям кашмирен шал, а обичайният глас на разума, който все я предупреждаваше да внимава, все ѝ напомняше за сметките за газ или данъка на къщата, беше замлъкнал.

В настъпилата тишина Джина беше чула собствения си глас, който попита: *Защо пък не?*

„Защо пък не?“ винаги кара Джина да се чувства неудобно. Тя не е от хората, които се питат „Защо пък не?“. Но през цялата тази седмица беше имала усещането, че лети с шейна по стръмно надолнище, опитвайки се, като на слалом, да завива рязко и да лавира, докато срещу нея се носят един вцепеняващ шок след друг. Етикетът с цената на шала даже не беше стигнал до съзнанието ѝ.

Яркият цвят продължава да я стряска. По принцип Джина не обича червеното – домът ѝ и дрехите в гардероба ѝ са в успокояващи нюанси на морскосиньо и гранитносиво, – но нещо в дързостта на аленото ѝ се струва точно на място. Цветът изглежда като жив върху бледата ѝ кожа, някак испански на фона на чупливата ѝ тъмна коса и кафявите очи. Това червено е дръзко и категорично, грабва вниманието, откроява я спрямо сивотата на града.

Екстравагантният шал на Джина е единственото, което издава защо двамата със Стюарт седят тук. Червената резка, която сякаш я дебне и все попада в полезрението ѝ, нашепва, че сега е моментът да се поглезе. Сега може да е последната ѝ възможност да го направи.

Тя пак хвърля поглед към Стюарт, за да види дали е забелязал шала. Не е. Той се мръщи над някакви записки, които е направил за днешната консултация. Снощи стоя над лаптопа до два през нощта, докато тя се преструваше, че спи, а зеленикавата светлина се отразяваше в чертите на симпатичното му лице и сбърченото от съсредоточаване чело.

Стюарт попива всичко. Има много информация за попиване – от интернет, от болницата, от приятели на приятелите. Думи и термини се носят около нея, но мозъкът ѝ не възприема нищо. Топят се като снежинки още щом я докоснат.

Вратата зад тях се отваря и доктор Хан влиза забързано, още неотърсил се от нечия чужда драма, и с порой от думи се извинява, че ги е накарал да чакат. Стюарт замръзва на стола си. Джина си спомня този напрегнат момент от изпитите в училище, когато квесторът се прокашля и нарежда всеки да предаде листа си. Седмици и месеци увисват във въздуха, отчаяното усилие да върнеш времето, да преговаряш още само една седмица, но е твърде късно. Вече приключи. Наполовина паника, наполовина облекчение.

Сега.

– Здравейте, Джорджина... Джина? – изрича той с приветлива усмивка. – Чудесно, да, Джина, а това е вашият...?

– Годеник. Стюарт Хорсфийлд. Здравейте – казва Стюарт, а Джина все още си мисли, че „годеник“ звучи странно, но всичко, което ѝ се случва, сякаш се случва на някой друг. Тя стиска силно дланта му. Дланта е силна и успокояваща.

Докакто доктор Хан прелиства записките от нейната папка, Джина се насилва да обходи с поглед стаята, за да не се опитва да чете изписаните с нечетлив почерк думи пред него. Може би лекарите точно заради това пишат толкова грозно, мисли си тя, за да не може да се чете наопаки от другата страна на бюрото им.

Съзнателно обръща внимание на всичко в обстановката. Има прозорец, който гледа към паркинг, бяла гланцова боя на

стените, календар, бонбоненорозови циклами в саксия (тези цветя е много трудно да умориш).

На стената до вратата има огледало, обикновено, без рамка, твърде далеч от бюрото, за да е поставено там заради лекаря.

Хладни тръпки на страх пробягват по кожата на Джина. За пациентите е. За да могат да си пооправят лицето, да изтрият размазания грим, преди да се върнат в тихата чакалня навън. Пръстите на Стюарт се стягат около нейните.

Доктор Хан с щракване поставя капачето на голямата си сребриста писалка, избутва го навътре с длан и неволно изпуска въздишка през извити надолу устни.

Не се усмихва. И в този момент Джина вече знае. Бори се да не се отделя от този момент, сегашния. Част от нея вече лети над него, съзнанието ѝ се стрелка назад, излиза от главата ѝ, отделя се от нея. „Наистина ли се случва на мен? – чуди се тя. – Как да разбере?“

Залива я мрачен копнеж да се върне назад и тя с усилие се концентрира върху „сега“.

Сега.

Сега.

– И така, Джорджина – казва той, – боя се, че имам лоши новини.

Глава първа

ПРЕДМЕТ: златисто украшение за коледна елха, от духано стъкло, във формата на херувим, свирещ на тръба

Лонгхамптън, декември 2013 г.

Джина отстъпва крачка назад, вдишва острия тъмнозелен мирис на елхата и си мисли: „Да, ето заради *това* купих тази къща. Заради Коледа.“

Елхата е екстравагантно високо едновременно дърво, което запълва пространството в покрития с черно-бели плочки вестибюл; мястото е заделено специално за коледната елха още от първия път, когато дойде на оглед като потенциален купувач на къщата на „Драйдън Роуд“ №2. Гъвките клонки са готови да бъдат накинчени със стъклени играчки и най-отгоре украсени със звезда, а специалната желязна поставка за елхата е скрита под купчина подаръци. Съвсем викториански завършваш акцент в този реставриран с много обич викториански дом.

Джина се усмихва на елхата, доволна от резултата. Отне им много време да реставрират къщата без чужда помощ – след работа, през уикендите. Но точно мислената картина на коледното дърво, на този момент, ѝ даваше сили през безкрайните месеци на търкане с шкурка, шпакловане, строителни работници, които спират тока без предупреждение, вземане на „душ“ с вода от кофата – целият този фон на собственото ѝ бавно пълзене обратно към нормалността. Всичко беше поредица от мънички цели, които да изпълнява една по една – довършена стая, пълна обиколка на парка – и сега, най-сетне, тя вече беше пристигнала: Коледата на „Драйдън Роуд“.

Докато посяга да вземе първото стъклено украшение, един спомен бърсва за миг съзнанието ѝ, някак на заден план, преминавайки твърде бързо, за да може да се спре на него: изведнъж я изпълва сгриващо чувство на доволство, онова плътночервено коледно очакване, което я обвива като неочаквано пухкаво одеяло, изтъкано от радост. То е повече *дежавю*, отколкото спомен: приятното усещане, че нещо с тихо прищракване е паснало точно на мястото си.

Какво точно е то? Миризмата на бор и канелени пръчици? Хлъзгавото шумолене на сребристите гирлянди? Уютният звук на парната инсталация, която се събужда за живот точно когато следобедните сенки започват да падат? Джина рови в безформените дълбини на ранните си спомени, но не може да намери точния момент. Детските ѝ спомени са оскъдни, а малкото от тях, които е запазила, са вече изкривени от честото виждане в едни и същи снимки и тя никога не е сигурна дали си спомня реални факти или нещо, за което майка ѝ е казала, че се е случило. Но това щастливо чувство ѝ е познато.

Сигурно е украсяването на елхата, мисли си тя, обръщайки се към кутията с играчки, лежащи в гнездото от мека хартия. Това е традиция: елхата се поставя на първата събота от декември. Украсяването винаги правеха самички – тя и майка ѝ Джанет, само двете, докато слушаха една и съща компилация от коледни песни и заедно изяждаха пълна кутия от любимата си марка бисквитки. Джина подаваше украшенията на Джанет, а тя всяка година ги поставяше на едно и също място. През детството на Джина често сменяха къщите, но традицията с елхата оставаше непроменена.

Джина имаше кутия с украшения, включително някои любими, останали от майка ѝ, и беше възприела ритуала на Джанет да купува по една нова играчка за всяка Коледа. Сега взема в ръце последната, която купи за тази година: златно херувимче, което свири на тръба. Следващата година ще бъде по-хубаво, мисли си тя и надеждата я кара изведнъж да чувства странна лекота. От много време Джина не е изпитвала това простичко доволство – почти детинската наслада ѝ се струва толкова непозната, че тя се ужасява колко време е минало от последния път, когато я е преживяла.

Няколко снежинки прелитат край прозореца и Джина се надява да не е завалял сняг в Ню Форест, където Стюарт е на коледно парти с колегите си. Вместо обичайното изобилие от организирано „ядене на корем“ в местния китайски ресторант, този път целият отдел „Продажби“ на „Мидландс лоджистикс“ е поканен на някакво събитие с картинг, последвано от вечеря с подготвена криминална игра „Открий убиеца“.

Стюарт почти със сигурност ще оглави някой от отборите. Той кара велосипед, играе крикет, на трийсет и шест още е капитан на футболния си отбор – благодарение на скромното си, но решително отношение. Съпругите и приятелките на съотборниците му – повечето от жените даже не крият, че са хлътнали по Стю – се шегуват, че той приличал на лонгхамптънския Дейвид Бекъм. Без татуировките. Стюарт не харесва татуировки.

Тя окачва още една сребриста играчка, после спира. Хубаво би било да споделя това със Стю, мисли си тя. Той отнесе най-тежката работа по ремонта, когато самата Джина не беше в състояние – честно беше да сподели и приятните моменти. Украсяването на слухата трябваше да правят заедно: нова традиция, на която самички да сложат начало.

Джина слага капака на кутията, за да не могат котките да влязат в нея, и отива в хола, където допреди малко поръчваше подаръци от лаптопа си. Не остават много дни за пазаруване, а тя едва е наченала списъка с роднините. Усилва звука на коледния албум на Фил Спектър, за да угоди на моментното си настроение, но едва стига до лелята на Стю в списъка, когато системата отхвърля кредитната ѝ карта.

Тя проверява повторно. Отхвърлена е.

Джина намръщено оглежда картата. Тя е обща, титуляри са и двамата, използват я за плащане на домакинските сметки. Стюарт сигурно е купил нещо голямо, вероятно за велосипеда – тя беше платила всичко дължимо по картата, за да е готова за Коледа. На уебсайта пише, че крайната дата за подаръци за Австралия е понеделник – за да може леля Пам в Сидни да получи традиционната кутия маслени бисквити, поръчката трябва да се направи днес.

Джина прехапва устна, а после набира мобилния телефон на Стюарт. Собствената ѝ кредитна карта вече е надвишила лимита с плащането за техническия преглед и застраховката за колата, а и Пам е все пак *негова* леля. След две позвънявания се включва гласова поща, което не я изненадва – ако е на картинга, мобилният телефон сигурно е заключен в шкафчето на съблекалнята, – затова тя звъни на колегата му Пол, който вдига почти веднага.

– Здравей, Пол, обажда се Джина – казва тя, като в същото време крачи из хола, дърпа тежките завеси и включва лампите. – Извинявай, че те притеснявам, дано не съм прекъснала някое убийство!

– Здравсти, Джина. – Пол звучи, сякаш е на шумно място – на заден план се чува „Весела Коледа на всички“ в изпълнение на „Слейд“¹.

– Опитвам се да се свържа със Стю. Когато приключи с това, което прави в момента, би ли го помолил да ми звънне?

– Стюарт?

– Ами да. Да не би да трябва да го наричам „Еркюл Поаро“ или нещо подобно?

– Моля?

Джина спира пред огледалото над камината и се вторачва в собственото си отражение измежду петънцата по старото стъкло – както обикновено, след като е ходила на фризьор, не прилича на себе си. Късата ѝ черна коса е гладка и се спуска пред продълговатото ѝ лице на изискан бретон, който ще трае още точно четири часа, преди да се накъдри. Новата прическа е част от решението ѝ да полага повече усилия тази година. Повече усилия в работата, със Стюарт, с... всичко.

– Джина? Извинявай, но не съм със Стюарт.

– Той не е ли при теб?

– Не, освен ако не е толкова глупав, че да иде да пазарува в мола! – Пол замълчава за малко. После се засмива: – Ама че съм и аз! Сигурно провалих голямата му изненада, нали? Може би е

¹ Британска рок група от 70-те и 80-те години на XX век. (Всички бележки под линия са на преводача.)

излязъл да ти купува подарък. Какъв ли ще е тази година? Някой какяк?

– Да, сигурно позна. – Джина се опитва да се засмее. Не се получава. Усеща лицето си тежко, бузите ѝ са като от тесто. – Интересна работа! Извинявай, че те обезпокоих, Пол. Приятен уикенд!

Тя затваря телефона и без особен ентузиазъм обмисля обяснението, което Пол се опита да ѝ даде. Но то никак не пасва.

Стюарт приготви дрехи за целия уикенд, даже самичък си изглади ризите. Каза ѝ няколко пъти – прекалено много пъти, като се замисли сега, – че уикендът ще е посветен на картинг, а после щяло да има вечер с криминална загадка, че ще бъдат заети от петък сутринта до неделя следобед, но да не се притеснявала, ако не може да се свърже с него, защото хотелът бил в гора, където нямало покритие, но това било „чудесно за тиймбилдинг“.

Твърде подробно и многословно. Стюарт се престараваше даже когато лъже.

Джина се отпуска на мекия диван, все така стиска телефона в ръка, а Локи, по-общителната от двете им котки, се стрелва да избяга от нея.

Налага се насила да сложи тези две думи една до друга и да ги обмисли: „Стюарт лъже.“ Надеждният, почтеният Стюарт, който, за да ѝ помогне, преди тръгване свали кутиите с играчки от тавана, изпразни кошчетата за боклук и смени котешката тоалетна.

Все практични неща, осъзнава изведнъж тя. Наистина грижовни, но като от съквартирант. Ето това са те след пет години брак – съквартиранти. Последният ѝ подарък за рождения ден беше машина за шлайфане. За дюшемето на горния етаж.

Странното е, че Джина не се чувства опустошена, а просто ѝ става мъчно. Случилото се само потвърждава нещо, което тя сега осъзнава, че вече е знаела. Знаела го е от месеци, но не е искала да си го признае. Беше купувала книги за самопомощ – „Как да поправим връзката си“ – и ги беше крила в килера. А Стюарт, както обикновено, просто беше постъпил по-практично.

Джина неவிждащо се вира в наполовина украсената елха във вестибюла. Тя изглежда очертана като формичка за коледна

курабийка на фона на бледосиньото стълбище отзад, а някъде под тъпата болка, която сега изпъхва гърдите ѝ като чакъл, Джина усеща и лекото пърхане на някакво едва доловимо щастие.

Нещо я бута към дървото да завърши украсяването на клонките. Има поне половин ден преди връщането му, през който тази къща ще бъде перфектна. Каквато заслужава да бъде.

Джина с мъка се надига от дивана и като сомнамбул се връща във вестибюла, при своята кутия с коледни украшения и спомени. Докато „Ронетс“¹ пеят за фон, тя продължава да закача стъклените играчки по възлестите елхови клонки, вдишвайки смолата с аромат на розмарин, и оставя тъмното сърце на дървото да изпълни сетивата ѝ, докато в тях вече няма място за мисли – ни за бъдещето, ни за миналото.

Навън, оттатък лъскавия коледен венец от жив имел и месинговото чукало на прясно боядисаната входна врата, завалява сняг.

Сега, Лонгхамптън

Едва ли е случайно, мислеше си Джина, докато обхождаше с очи празния нов апартамент, че Раят обикновено се възприема като голяма бяла стая, в която няма абсолютно нищо. Нещо в това чисто, мирно пространство я караше да се чувства по-спокойна, отколкото се беше чувствала от седмици насам.

Тя пристъпи към големия прозорец, разкриващ панорамна гледка отвъд кафявите и сиви покриви от другата страна на главната улица, и усети странно опиянение, сякаш през вените ѝ минава газирана вода. Не беше очаквала да е чак толкова позитивна за първия ден от новия си живот – самичка и на ново място. Последните няколко седмици се оказаха тежки и от невидимите рани Джина усещаше болка чак в костите, но сега под всичко това изпита вълнение като преди първия учебен ден.

Прясно боядисано. Празни стени. Гладки стени, готови да бъдат запълнени – като чисто нова тетрадка.

¹ Американска поп група от 70-те години на XX век.